

הלכות שפת סימן ששה

ביאורים ומוספים

[משנ"ב ס"ק י]

וסנים דמדינא נוקב קל אלו הדינים במבואות שלנא(10).

12) טעמו של האבן העזר, כיון שהפירצה ניתרת על ידי שהעמוד שבצידה מרובה על הפרץ, שכלל הוא שכל מקום שמועיל בו לחי אפשר להתירו על ידי עומד מרובה, במבואר בגמרא (עירובין ה, ב) שהיתר של עומד מרובה במבוי נלמד בקל וחומר מלחי. וטעמו של הבית מאיר הוא, על פי דברי הרשב"א (עירובין ו, א) שכתב שלחי ועומד מרובה מועילים רק לתקן פתח, אבל פירצה אינה ניתרת אלא על ידי צורת הפתח, ופירצה זו שבצד המבוי הרי שם פירצה עליה ולא פתח. נואף שמן התורה מועיל עומד מרובה מכל הצדדים, מ"מ כשהרבים בוקעים בפירצה בטל מדרבנן העומד המרובה וצריך לעשות שם תיקון, ואי אפשר לתקן אלא על ידי צורת הפתח. והביה"ל נשאר בצ"ע למעשה, ואם כן יש להקפיד שלא תהיה שום פירצת ד' טפחים בצידי המבוי במקום הילוך רבים.

מאידך, דעת החזו"א (א"ח סי' סה ס"ק כא ו-ג) שאם עשה לפתח המבוי צורת הפתח ונפרץ מן הצד, יש להתיר פירצה זו על ידי עומד מרובה או בפס ד' טפחים, אבל לחי אינו מועיל. וביאר, שלחי מועיל במבוי שאורכו יותר על רחבו רק בצד של רוחב המבוי שדינו כמבוי, ולא בצד האורך שדינו כחצר (נחלק בזה על הפמ"ג והשו"ע הרב והאבן העזר שהביא הביה"ל, שכתבו שאפשר לעשות לחץ, ואם לא עשה צורת הפתח בראשו ורבים בוקעים בפירצה, כתב (שם) שאי אפשר להתירה על ידי עומד מרובה או פס ד' טפחים, כיון שדין מבוי זה כמבוי מפילש שצריך לעשות בצידי האחד צורת הפתח [כמבואר בשו"ע לעיל סי' שכד ס"א]. ואם המבוי נפרץ בשני צידיו והפצרות מפולשות זו כנגד זו, כתב שם (ס"ק ט) שאם הפצרות רחבות ד' טפחים יתכן שאף אם אין הרבים בוקעים שם אסור, ואפילו אם יש שם גידודים. אמנם במקום אחר (שם סי' פח ס"ק ד) כתב, שאם יש גידודים אינו נאסר בפירצת ד' טפחים.

[שו"ע ס"ג]

מבוי שגפץ במלואו לתער ונפרץ הקצר מצד השני לרשות הרבים(13).

(13) בזה יראה

המשך במילואים עמוד 16

[ביה"ל ד"ה ולא בקעי בה]

אף פשת העמוד היא מקמת רפ"ש וטיט(14).

11) ובמקום המטונף ברפ"ש וטיט, האם נחשב 'לא בקעי רבים' גם אם הרבים עוברים שם, או שזא אפילו כשאין רבים עוברים שם אינו נחשב 'לא בקעי רבים' עד שיהא מטונף כל כך שלא יוכלו לבקוע שם, בשו"ת מהרש"ם (ח"ב סי' עז) הביא את דברי השואל שהסתפק בזה, ובתשובת המהרש"ם נראה שנקט לחומרא, שאפילו כשאין רבים עוברים שם צריך עיכוב של טיט וברומה כדי שלא יחשב בקעי רבים.

ומדברי הביה"ל משמע שחלק על שני הצדדים, שהתיר כשאין בקיעת רבים אפילו אם אין שם טיט, ומאידך ממה שכתב שכעת העיכוב הוא מחמת רפ"ש וטיט, משמע שלא התיר על ידי טיט לחדר כשרבים הולכים שם.

אמנם בשיש גידודים [מחיצה ג' אי ד' טפחים] ורבים עוברים שם, הרי זה עדיף מרפ"ש וטיט, כמבואר בגמרא (עירובין ה, א) שאפילו לרב הונא שאסר בין בבקעי רבים ובין בלא בקעי רבים, מ"מ כשיש גידודים במקום הפירצה, שיעור הפירצה לאסור הוא עשר אמות. וראה מה שכתבנו בזה במשנ"ב לעיל ס"ק ט.

[ביה"ל ד"ה צריך]

הלעולם צריך במקום הפצצה צורת הפתח דקא(15).

הלכות שבת סימן שסה רכת באר הגולה

בקעי בה רבים, אפילו לא נפרץ רק ארבעה טפחים, (יא) *צריך לחקנו (שם) (הר"ף והרא"ש וסו"ת): ג (יב) ימבוי (יג) שגפרין במלואו לחצר ונפרץ הסצר מצד השני לרשות הרבים⁽¹⁾, (יד) אם לא ערכו בני חצר עם בני המבוי, (טו) חצר מותר (טז) אפילו נפרץ נגד פרצת המבוי, (יז) ואפילו בקעי בה רבים, (יח) ובכלבד שלא יהא יותר מעשר, ומבוי אסור (יט) אפילו אינו כנגד פרצת החצר⁽²⁾, דכיון שלא ערכו עם המבוי אוסרת עליו, *הוכגון (כ) ששנקנסו פתלי המבוי בהצר בענין שאין הגופסין שגשגארו

שערי תשובה

אחר, ע"ש. ומה שיש לצנן בדבריו ענין בסימן הנ"ל: ויש מבאר דין ציד שאינה מקשה חוקה, וכדי להחיר השלטול תקנו המבואות כה"פ, וכיום השבת נתקלקל הצדדים במקום אחד ונשלו הבאים ונתה, שם צה"פ העשוי לחסם את העוברים טמאת ששם ביד המכס אשר הוא בטרבת גזירות שיעורו שאנ"ק ויש מקום צה"פ בין השנא"ק וכן ביד המכס שאצלו בארבעה טפחים ובני העיר יעברו שם כנגל, וחשש השואל מה לפי מ"ש המג"א דמבואות שלנו אי בקעי רבים פרצתו ביד, ויש להקל בדפיקדו דכיון שבמקום של צה"פ סדוק רב, כמסקנא אין נמים דמקום דהוה דחוקה מה, רק אי דחיק מעלמא כנגלוח שמתקבצין שם ולכן נדקקים לענין ולא ניחא פשימישמה ווא, ומעטם שברחוק מן הפתח קצת י"ל דגם א"י מודה שאינו רק מצד אחד, ולכן אף שלכתחלה אין לסמוך ע"י דפיקדו לגיד פרצת ו"ל ש"י"ל שאין צה"פ מועיל לבטל פרצתו, א"י כיון

באר הלכה

רבים, ענין משנה ברורה, והוא מפורש רש"י, וענין בפרקימגדים שדוה"ל לומר, ולדעת הלכיש אפילו אין שם רפ"ש וטי"ט, כל שאין דרך רבים לעבר שם מקרי לא בקעי רבים, וכענין זה קצתו בדבריו ויחם שהעתיק מירמ"א זו וכתב 'שכנים נכנסים בו חדר', ומשמע דכל שלא היה באופן זה, מקרי לא בקעי בה רבים: ואפשר דגם דעת רש"י כן היא, אך ערש"י כלל בזה אפילו היקא שהפרצה הוא נגד מקום שרבים הולכים שם אף פתח העפוי הוא מותרת רפ"ש וטי"ט⁽¹⁾, אחר כך מצאתי בפתחי תשובה בשם שו"א ומשיב שכתב גס"ן כענין מה שצדקנו: * צריך לחקנו שם, ענין פרימגדים שמשנה דאפילו פתוח לכחמלית יש לומר דמבטל לפתח וצריך חקנו שם, ויראה דבחקנו לחי או קורה שם כזי, עד כאן לשינוי, ובשלחן ערוך הגר"ז קנה שדינו כמבוי מפלש, שצריך צורת הפתח מצד אחד ולחי או קורה מצד השני, וירדע שצורת הפתח מצד אחד ובצד השני לחי וקורה כמבוי מפלש הוא אפילו משמפלש לבקעה, והנה לפי דבריו, אם עשו כצד הפתח המבוי בו צורת הפתח, סגי במקום הפרצה בלחי וקורה, וכן נאיתי בסקנה אחרונים שמצדדים בן, ודעת האבן העזר, דכיון שיש בצד פתח המבוי צורת הפתח, שוב אין צורך במקום הפרצה אפילו לחי וקורה: אכן בבית מאיר, קפי מה שהעתיק בשם הריטב"א, משמע דלעולם צריך במקום הפרצה צורת הפתח וקא"ט⁽²⁾, וצריך עיון למעשה: * וקגון שנקנסו וכו', ומיני משפליגן

בתוכו, מהו דינו של המבוי ודער, אם מותר לטלטל בו? אולי נדון המבוי מחמת זה כמפלש לרשות הרבים ויבאר בו שיש חלוקה אם פרצת הסצר שלצד רשות הרבים מכן כנגד פרצת הסצר שלצד המבוי, אז נדון כמפלש, ואי לא לא, וגם הלא אנשי הסצר יכולין לאסר עליו אם לא ערכו יחד, ואיך הדין לענין חצר, הלא פרוץ לרשות הרבים: (יג) שגפרין במלואו, לאפוקי כשגשגארו בו גופסין, נדון בלחי, ואין יכול הסצר לאסר עליו אף כשלא ערכו יחד: (יד) אם לא ערכו וכו', קט"ז לא ערכו, לרבותא, דאפילו בזה דבמבוי אסור לטלטל וקדלקמה, אפילו הכי בהצר מותר ואין המבוי יכול לאסר עליו: (טו) חצר מותר, דהפרצות שיש בבתינו לצד המבוי ולצד רשות הרבים, (יז) כיון שאין בהם יותר מעשר אמות הוו במקומם, ובני המבוי גס"פן אין יכולים לאסר עליו (יח) כיון שאין להמבוי דריסת הרגל על החצר: (טז) אפילו נפרץ נגד וכו', ורוצה לומר, אף דלגבי מבוי אימא לקמה דאם הנה פרצתה מכוונת נגד פרצת הסצר חשבינן לה כמפלש לרשות הרבים ואסור בכל גווי, מפל מקום לענין חצר לא מחמירין בזה: (יז) ואפילו בקעי בה רבים, אף על-גב דלעיל במבוי פוסל בקעי רבים, (יח) כיון שאין חצר לא משגיחין בקעי רבים: (יח) ובכלבד וכו', רוצה לומר, בין הפרצה שלצד רשות הרבים ובין הפרצה שלצד המבוי, דאז חשיבי כמפלים, אבל אם הנה הפרצה יותר מעשר אמות (יג) חשוב פרצה גמורה, ודבר נפרץ למקום האסור לה ואינו נחר אלא בצורת הפתח, וכדלעיל בסימן שסג סעיף ב: (יט) אפילו אינו כנגד, רוצה לומר, אפילו אם הפרצה שלצד רשות הרבים לא הנה מכוונת נגד פרצת הסצר שפגגו, ואם אין אנו יכולים לאסר לטלטל במבוי משום מפלש לרשות הרבים, אפילו הכי אסור משום חסרון הערוב, וכמו שמשפ"ל והולך, ואסור אפילו לא בקעי רבים מרשות הרבים למבוי דרך החצר: (כ) ששנקנסו פתלי המבוי בהצר, הנה, ששקצה פתלי ארץ המבוי נכנסין לסלן בתוך הסצר, וצ"ל גר"ה נראה גופסי הסצר מן אן ומכאן ששם רק פתלי הסצר, משום הכי לא נוכל לצרף הגופסין להמבוי,

שער הצינן

(ט) מן סמך בספר בית מאיר, וענין באור הלכה: (י) אחרונים: (יא) רש"י: (יב) ט"ז ושארי פוסקים: (יג) ואסור אפילו אין פרצתו נגד פרצת המבוי וגם לא בקעי רבים דרך החצר, ובכל זה אין חלוקה בין אם הפרצה בהצר יותר מעשר אמות או בצד רשות הרבים, אכן לענין ערוב יש חלוקה, דאם הנה הפרצה יותר מעשר אמות אפילו אם ערכו בני החצר עם בני המבוי יחד, ואם הנה הפרצה יותר מעשר אמות אפילו אם ערכו בני החצר עם בני המבוי יחד, אז מתיי כשערכו יחד לטלטל בהצר, וצ"ל גר"ה נראה גופסי הסצר מן אן ומכאן ששם רק פתלי הסצר, משום הכי לא נוכל לצרף הגופסין להמבוי,

ציורים: (1) (2)

בממרא ח' צ' כתב ורבי היא ורבי יוחנן ק' לשם ט' וכרבא ר' לשם

פֶּאוֹר הַלֵּכָה

הכלי הקדוש מזהב החצר שלשה טפחים, אבל בחזות משלשה טפחים
אמרין לבוד דבר הוא כאלו לא נכסי במקטין⁽²⁶⁾ (פרשה ותרש ופמג). וינן
בכרמרים, ויעשו כגיסת הקבוי לתוך החצר לכל היותר די בשלשה
טפחים⁽²⁷⁾: * למי שיעמוד במבוי. עין במגן אברהם ששלוש זה אינו מהקדש,
ועין בפרש"ה לוי. * משום לוי. קצא איניו כנגד פוצת החצר וסבה
לעלה, לא לא הכי ביה אבל מכלל מכלל ומה התיר לה לוי, בזה מוכח
במקרא במסנא: * ומתא. ואפלו אם גילים בני החצר לעבור דרך שם,
כיון דיש להם לבני החצר דרך אחד לרשות הסבים פליגי על מהת סבים⁽²⁸⁾
שלא תעבר דרך המבוי וכו' א כנס הוספות): * קאלו נפיק לכוהנא.
עין משנה בירכה מה שכתבו, דמבוי הקלה לנדה ואין בשלש בלתי שנה
טפחים ומעבר השני יש שפחה גבה עשרה טפחים דאפשר שיש לאסור וכו',
והוציא אמרם דין זה מוכרח בהוספות ונאן דלפי דעתם מהו במסנא
במקרא אף בהשכיל של פנים הקלה לנדה, דמקינן אסור מחיצות של
גבר הנדה, נקט בזה לענין הלכה בדת רש"י ומהות אשר"י בשם אור
חידו דלפי המסנא אסור בשכיל). ובאמת יש להשקף בזה הדעה, דאפילו
אם נסבר דבשכיל יש לאסור לא יאקא לקאן, בין לפרש רש"י ובין לפרש
התוספות, דהתם שאני שעה התיר לה לל"ד לוי ונאן דאפשר שיש
טעם רש"י האסור בשכיל אף למסנא, ויטעו שחלטי מותר אף במקום
שהשכיל מכלש ואין בו מחיצה מהנה, מה שאין כן כאן דאין בזה לטעם
ועל כרחק יבינו שהתיר הוא מצד גדרים שבעבור הנדה, ובכלו הכי הלא
הרשב"א ורמב"ם אסדימם לדעת התוספות אסור מקר גם בהשכיל ולא
חשיון כלל שבווא לטעום, דלא כמצינו זה במקרא רק דהיך שהתיר בזה
די לוי שישנה אצל השכיל, עי' שם, ובדואר יש לזכור עליהם להקל במקרא
דבכו: * במתחיל לרשות הרבים. וזה מפר אפלו יש דלת להקבוי והדלת
לפנים מן הלחי והוא גמול⁽²⁹⁾, ואין נפקא מנה בין יש שם אסנא בזה שלשה
או אין שם אסנא כלל (הוש' בשבת דף ט ושאר פוסקים): * בין תחת
הקורה. עין במשנה בירכה כמה שכתבו בשם האלה רבה ואבן העזר
דמסמכים לדאן לשיטת הראב"י דמכל תחת הקורה. שוב מצאנו בפרק
קמא דשבת דף ט דמוכח שם מרש"י ופוספות והוא"ל שדוכרי בשלש
בשנים

שַׁעַר הַצִּיּוֹן

ציונים:

(1) מנבול רחב
רחק

(2) מנבול רחב
רחק

(3) מנבול רחב
רחק

(4) מנבול רחב
רחק

הלכות שפת סימן ששה

ביאורים ומוספים

[שו"ע שם]

לחקקה פתחתה מפאתים⁽¹⁹⁾.

(19) על לשון זה כתב החזו"א (א"ח סי' פח ס"ק י') שאינו דוקא, אלא מותר אפילו בשיעור בית סתים מצומצם, במבואר בשו"ע לעיל (סי' שנט ס"א), וראה בביה"ל שם (סוף ד"ה רחבה).

[משנ"ב ס"ק כ]

ושוב אין הקצר יכול לאסר עליו⁽²⁰⁾.

(20) וטעם הדעת, משום שהגיפופים נחשבים כלפי המבוי כלחי הנראה מבחוץ, במבואר בשו"ע לעיל (סי' שסג ס"ט), אמנם, היינו דוקא בשאין הגיפופים נמשכים ד' אמות, אבל אם הם נמשכים ד' אמות, כתב השו"ת הלכות (סי' ט) שמבואר במשנ"ב לעיל (סי' שנה ס"ק צו) שאינם מתירים מדין נראה מבחוץ.

[משנ"ב ס"ק כד]

קאלו נפרץ לכךמלית⁽²¹⁾.

(21) וכדי לחקן מבי זה, צריך לעשות צורת הפתח מצידו האחד ולחי או קורה מצידו האחר, במבואר בשו"ע לעיל (סי' שסד ס"א).

[משנ"ב שם]

אין יועיל זה להקבוי⁽²²⁾.

(22) החזו"א (א"ח סי' פח ס"ק יא) כתב, שאף ברחבה אפשר להתיר את המבוי מדין לחי הנראה מבחוץ, וביאר, שנחלקו בזה הראשונים, ודברי המשנ"ב הם כדעת התוס' (עירובין כו, ב ד"ה ההיא), אבל דעת הריטב"א (שם ד"ה אלא) שאם אין כותלי המבוי נכנסים לרחבה ואין הגיפופים נמשכים ד' אמות, מותר המבוי מדין לחי הנראה מבחוץ אף שאין הכתלים מועילים להתיר את הרחבה, ופסק החזו"א כדעה זו, וראה מה שכתבנו בזה לעיל סי' שנט ס"ק צו, וסי' שסג ס"ק לב).

[משנ"ב שם]

ואפלי קפחות משעיר נה⁽²³⁾.

(23) משמע מדבריו שאם המרחק בין כותלי המבוי לצד השני של ההר הוא פחות מעשר אמות, היה מן הדין להתיר את המבוי על ידי כותל זה מדין עומד מרובה על הפרץ, לולי הטעם שיבואו להתיר במפולש לגמרי, ואף שבאופן זה הפרצות שבשני צידי המבוי הן זו כנגד זו, ובדעת החזו"א בזה, ראה מה שכתבנו בביה"ל לעיל ס"ג ד"ה צריך.

[משנ"ב שם]

שבמקום הצורך יש להקל פנה⁽²⁴⁾.

(24) וראה מה שכתבנו בזה בשערי צדק לעיל סי' שסג ס"ק צג.

[ביה"ל ד"ה וכן שנכנסו]

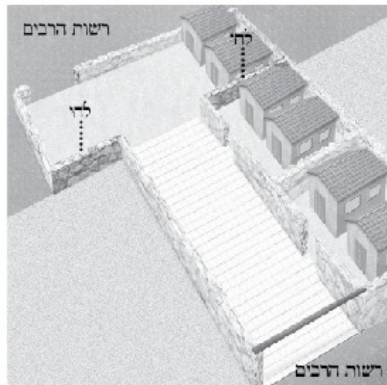
והרי הוא קאלו לא נכנסו מבפנים⁽²⁵⁾.

(25) וכן אם רק בצד אחד נכנס הכותל ג' טפחים ובצד השני נכנס פחות מג' טפחים, יש להתיר מדין נראה מבחוץ, כיון שבמבוי צריך לחי רק מצד אחד (ודברי הביה"ל להלן) (סי' שעד ס"ג ד"ה המשך במילואים עמוד 17

[שו"ע ס"ג]

אכל אם נראים, עולים לו משום לחי⁽¹⁶⁾.

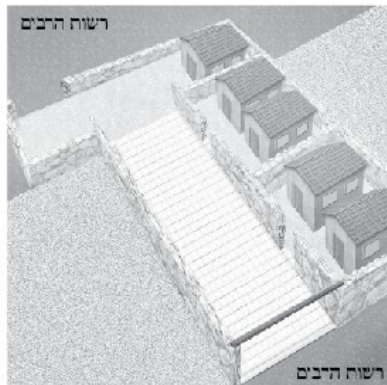
(16) כזה

[שו"ע שם]

והפרצה שבמבוי לחצר אינו מצד הקצר, ופרצות הקצר מצד השני אינן מכנות כנגד פרצת המבוי⁽¹⁷⁾.

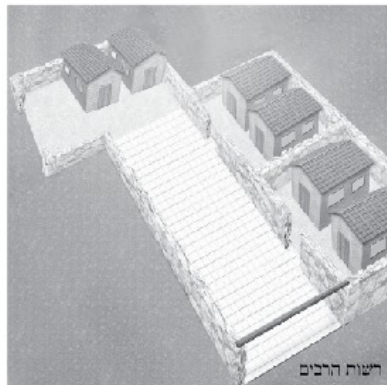
(17) כזה

[שו"ע שם]

והפרצת הקצר למבוי מצדו⁽¹⁸⁾.

(18) כזה

מילואים הלכות שפת סימן שסד המשך מעמוד הקודם

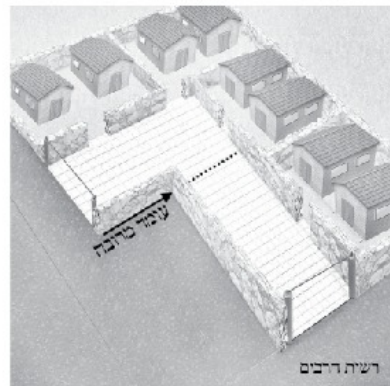
[ביה"ל ד"ה דין]

בדואי יש לסמן לקלל קדעת האחרים המקלוקי.

(13) והחזיר (א"ח סי' סה ס"ק ד) כתב, שאם עשה בראשו האחד של המבוי העקום צורת הפתח, צריך לתקן לחי בעקמומיות, ואי אפשר להתיר את הפירצה שבעקמומיות על ידי עומד מרובה גם אם העקמומיות אינה רחבה י' אמות, ואף לדעת הר"י הסוכר שבמבוי עקום שתיקנו בלחיים ב"י ראשו אין צריך לעשות תיקון בעקמומיות, מ"מ באופן זה שלא תיקן אלא מבוי אחד, צריך לעשות תיקון בעקמומיות, וטעם הדבר שאין העומד המרובה מתיר, הוא משום שמבוי עקום נדון כמבוי אחד גדול המתעגל, ואם כן אין לומר בו עומד מרובה בעקמומיותו.

ולגבי מבואות שלט, כתב שם (ס"ק ח) שאין צריך לעשות כלל תיקון בעקמומיות, וניתריות הן מדין עומד מרובה על הפרץ, שכיון שמעיקר הדין יש למבואות שלט דין חצירות, ובחצר אין חסרון שיש בה פרצות מפולשות, לכן אין דינם את העקמומיות כחצר המתעגלת, ומותר. אמנם בביה"ל מבואר שלא רצה להתיר רק על סמך מה שמבואות שלט דינם כחצרות, אלא בצירוף דעת הר"י הנ"ל שאין צריך תיקון בעקמומיות.

עשר אמות, אין אומרים שדי שיעשה בראשו ככל צד צורת הפתח, ומקום העיקום יחשב כסתום על ידי עומד מרובה שמתיר פירצה מעשר כאילו הם שני מבואות כזה וזה, לפי שמבוי עקום נדון כמבוי אחד עגול, ואין כאן עומד מרובה כלפי פירצה העקמומיות, וכמו כן אם עשה צורת הפתח רק בצד אחד של המבוי, אין להתיר חלק זה של המבוי עד העיקום מדין עומד מרובה, וכנ"ל.

הלכות שפת סימן שסה המשך מעמוד 454

בחצר כמו במבוי (ראה בזה בשו"ע להלן סי' ג), ופירש את דברי הברייתא (עירובין כב, ב) שחצר שהרבים נכנסים לה בזו ויוצאים בזו מותרת, על פי מה שכתב רש"י שם (ד"ה דלא ניהא) שמדובר שהיו לה גידידים, ומבואר שגידידים מתירים גם כשרבים בוקעים שם, וכן משמע בשו"ע מהרש"ם (ח"ב סי' עז), וכן בחזו"א (א"ח סי' סה ס"ק ט), שכתב שפירצת ד' טפחים בשאר הרחצות אוסרת כשרבים בוקעים בה, ואין שם גידידים, ואם המקום מטופח ברפש וטיט ורבים בוקעים בו, ראה מה שכתבנו בביה"ל ד"ה דלא בקעי.

[משנ"ב ס"ק ט]

ד"ה בנדאי קעקב הלך קני' א"ס.

9) ואם נשארו בפירצה גידידים (מחיצה ג' או ד' טפחים) ורבים בוקעים עליהם למבוי, דעת הבי"ח (סי' שסב ד"ה ומשמע) שאין הגידידים מועילים להתיר את המבוי, וצריך לעשות שם צורת הפתח, והפמ"ג (כאן אי"א ס"ק ד) כתב, שלדעת המג"א הגידידים מתירים אפילו אם רבים בוקעים שם. וכדעת המג"א משמע באבן העזר (כאן), שכתב שבקיעת רבים אוסרת

הלכות שפת סימן שסה המשך מעמוד רכח

(16) משמעות דבריו שהחצר מותרת בכל אופן, ואילו המבוי יש פעמים שאסור, וחזו"א (א"ח סי' סה ס"ק מ) תמה, שאם המבוי אסור, אם כן גם החצר נאסרת משום שהיא פרצה למקום האסור לה.

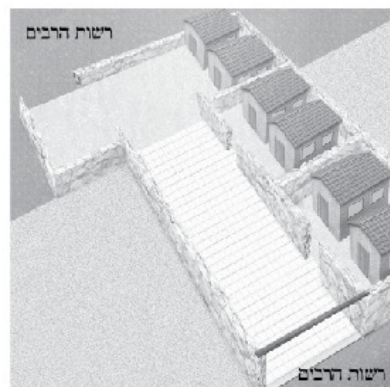
ובדברי השע"צ משמע שאף אם תיקן את המבוי בפתחו (השני) על ידי לחי, מועיל התיקון גם לחצר, אף שחצר צריכה תיקון של פס ד' או ב' פסין ברוחב משהו (כמבואר בשו"ע לעיל סי' שסג ס"ב), שכיון שהלחי מועיל למבוי, נמצאת החצר פרצה למקום סתום, וחזו"א (שם ס"ק לח ו-מ) הסתפק בזה, וציון לדברי השע"צ שפשוט להתיר.

ואם המבוי פרוץ לחצר לגמרי, או שהעומד ביניהם אינו מרובה על הפרץ, כתב השו"ע הרב (סי' שסג סכ"ז) שאין למבוי זה דיני מבוי שיהא נותר על ידי לחי וקורה, אלא צריך להתירו על ידי תיקוני חצר [פס ד' טפחים או ב' פסין ברוחב משהו] כשפתחו פחות מ' אמות, או בצורת הפתח, וכן כתב החזו"א (שם ס"ק מט), והוסיף שם החזו"א לדין, באופן שמצד החצר העומד מרובה ומצד המבוי אין העומד מרובה, האם אפשר לתקן את פתח המבוי בלחי וקורה, או שבטל ממנו שם מבוי.

[שו"ע שם]

ומבוי אסור אפילו אינו קונד פרצת הקצרים.

(14) כזה

[שע"צ ס"ק יג]

אך מהני קשערכו יחד לטלטל קטע, ולענין קבוי עין לקמה בשלחן ערוך.

